В безсонну ніч
мене знайшла пригода....
Я вирішив побути у дворі, —
Там відчувалася вже прохолода,
Липневий місяць сяяв угорі.

В саду був стіл,
над ним — шатро чинари,
Іду собі та бачу, як тепер:
Сидять побіля столу дві примари...
Я зрозумів, що то Життя і Смерть,

В них скромна учта,
певно, йшла спрокволу...
Та лиш мене угледіли в пітьмі —
Навперебій покликали до столу
І всілися з обох боків самі.

Усе змінилось за якусь хвилину!..
Там, де Життя, — і пахощі, і цвіт.
Пишноту новорічної ялини
Нагадував отой казковий світ.

По другу руку, там, де Смерть чапіла,
Повисли чорно-кіптяві дими,
Й дерева затремтіли очужіло,
Сумні, безлисті — мов серед зими.

А місяць аж скривило від осуди:
Примари й далі правили бенкет.
Смерть доливала в келих свій отрути,
Життя пригублювало свій шербет.

Озера сліз я бачив з боку Смерті,
Троянди за плечем Життя цвіли...
Звідтіль — студили снігу круговерті,
А звідси — віяло теплом з імли.

Мені привидь не спекатись веселих,
Бо кожне пропонує щось своє:
Життя шербетом виповнило келих,
А Смерть отруйну чашу подає.

Ковтав непевну суміш серед ночі,
Як на випробу віддавав єство.
І пелена мені найшла на очі, —
Я вже не міг подужати питво.

Коли ж нарешті я прийшов до тями,
Нікого не було вже за столом,
Лиш тіні —
чорна й біла — манівцями
Від мене віддалялися бігом.

Настала черга іншій переміні,
Чи так завжди ведеться у химер:
Бо вже в одно зіллялися дві тіні,
В одному тілі-бо — Життя і Смерть.

Збентежений такими чудесами,
Не міг я думати без гіркоти:
Коли Життя і Смерть — одне й те саме,
За ким людині випаде іти?